

Yeni Şafak, 9 Eylül 98

Yüksek tabakanın neyi yüksek?

Müslüman bir Türkiye istemenin aynı zamanda üstün bir Türkiye istemekle aynı anlama geldiğini kanıtlayamayan yetersiz, gasp peşinde, zavallı ve yeteneksiz kadro İslâmcılığın hangi hedeflere varmak üzere yola çıktığı sorusunu da cevapsız bıraktı. Üstünlük derken hegemonyayı kastetmediğimizin anlaşılması gerek. Üstün bir Türkiye ne yeni bir önderin baskın tavrı vesilesiyle örgütlenmiş bir ülkeyi ifade edecek,

İSMET ÖZEL

ne de hakimiyetini başka ülkeler üzerine yaymış bir devlet gücünü. Türkiye'deki müslümanlar kendi üzerindeki baskı gücünü tasfiye edip, yerine kendi söz geçirme şartlarını geçiren bir başka baskı mekanizması koyma görüntüsü vermekle bir çuval inciri berbat etmiş oldular. Türkiye'nin talip olması gereken üstünlük kendi dışındakilere mesele çözme yolunu açtığı için "üst" olma

özelligi taşıyan cinsten bir üstünlüktür.

İran devrimi şahlık hegemonyasını tasfiye etti. Şahlığın tasfiyesiyle birlikte İran üzerindeki beynelmilel sermayenin şahlık dolayımıyla serazat tahakkümü de son buldu. Mollalar şahlığın baskı mekanizmasını kaldırıp yerine kendi mekanizmalarını getirmediler belki; ama üstün bir İran hedefini de gözetmedikleri için beynelmilel sermayenin işini aradan şahlık dolayımını kaldırarak kolaylaştırdılar. İran'daki devrimciler çağdaşı oldukları milletlere mesele çözümlük bakımından örneklik edemedi ve bir modelin geliştirilmesi çabalarını belirgin kılamadı. Mollalar klasik İslâmi eğitimleri bakımından belki iyinin de üstünde bir teçizat sahibi idiler ve fakat bu bildiklerinin yaşadığımız dünyada sahip olduğu mesele çözme gücü konusunda yeterlikleri sınırlı idi. Böyle olduğunu geçtiğimiz iki on yılın tecrübeleri öğretti.

Türkiye'deki durum İran'dan çok daha belirsiz. İran öteden beri kendine dönük bir kültürel eğilim taşımıştır. Türkiye'de ise kendine mahsus olanı korumak ve geliştirmek eğilimi hastalıklı durumdadır. İslâmi dönüşüm belirtileri su yüzüne çıktıkça bu konudaki belirsizlik had safhaya vardı. Cumhuriyet rejiminin görevlendirdiği ve elden düşme bir batılı kültürün bekçiliğini yapan yüksek tabaka ne kendini tanımlamada, ne de toplum sorumluluğu üstlenmede bir deneyim yaşadı. Ahşap evlerin, konakların yalıların değerini taktirde bile Türkiye'nin yüksek tabakası hep yaya kaldı. Avrupa ve Amerika'da hüküm süren alt tabaka alışkanlıklarını bünyesine iştirilmekten duydukları itminan ve onların yayılmacı tutumlarına çanak tutmanın şampiyonluğu Türkiye'deki yüksek tabakaya övünülecek davranışlar gibi görüldü.

12 Eylül 1980 sonrasında ise paraca üstünlük tek ayırıcı özellik haline gelince düşünce, zevk ve idrakin kazandığı ufuk bakımından "paralı ayak takımı"nın yüksek tabaka rolüne yakıştırıldığına şahit olduk. Siyasal İslâm paralı ayak takımı olmanın ötesinde değerler geliştirme veya gelişmiş olduğu kadarını savunma gibi hedeflere sahip değildi. Böyle bir durumda Türkiye'nin yüksek tabakasının neyin yüksek olduğu sorusu ciddiyetle öne alınması gereken bir soru olmakla kalmıyor; siyaset alanına kendini zerrece kültürel hazırlığı olmaksızın atmış siyasal İslâm vesilesiyle gerçekleşecek bir İslâmi dönüşümden beklenen sonuçların hepimizi endişeye sevkeden bir yönü de gündeme geliyor. Türkiye İslâmi dönüşümle birlikte üstünlük sahibi olacak diyor ve sözlerimizin gerçeğe tetabuk etmesini istiyorsak dikkatlerimizi şimdiden müslümanların hangi üstünlükleri elde ettiklerine ve yatırımlarını hangi verimi elde etmek kasıtlı yaptıklarına çevirmek lâzım.